

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 11Co/30/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2715204853
Dátum vydania rozhodnutia: 13. 01. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Fedor Benka
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2020:2715204853.1

Uznesenie

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedu senátu Mgr. Fedora Benku a sudkýň JUDr. Silvie Hýbelovej a Mgr. Kataríny Arnouldovej v spore žalobcu: BNP PARIBAS PERSONAL FINANCE SA, so sídlom Boulevard Haussmann 1, 750 09 Paríž, Francúzska republika, zapísaného v parížskom Registri obchodu a spoločností pod č. 542 097 902, konajúceho na území Slovenskej republiky prostredníctvom BNP PARIBAS PERSONAL FINANCE SA, pobočky zahraničnej banky, so sídlom Karadžičova 2, Bratislava, IČO: 47 258 713, zastúpeného splnomocnencom: Advokátska kancelária JUDr. Marek Czompoly, s.r.o., so sídlom Ventúrska 16, Bratislava, IČO: 47 234 547, proti žalovanej: T. Z., nar. XX.X.XXXX, bytom I., o zaplatenie 914,92 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Skalica zo dňa 13. augusta 2018, č.k. 3C/175/2015-65, takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej zamietajúcej časti a v závislom výroku o nároku na náhradu trov konania r u š í a vec mu v zrušenom rozsahu vracia na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

odôvodnenie:

1. Rozsudkom napadnutým odvolaním súd prvej inštancie žalovanej uložil zaplatiť žalobcovi sumu 567,65 eur s 5,15% úrokom z omeškania ročne od 05.08.2014 do zaplatenia, do troch dní od právoplatnosti rozsudku a vo zvyšku žalobu zamietol. O nároku na náhradu trov konania rozhodol tak, že žalobcovi priznal voči žalovanej nárok na náhradu trov konania v rozsahu 24,08%.

2. Svoje rozhodnutie súd právne odôvodnil použitím ust. § 1 ods. 2, § 2, § 9 ods. 2 písm. k) a § 11 ods. 1 písm. b) zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov, ako aj § 39, § 52 ods. 1 až 4, § 53 ods. 1, § 517 ods. 1 a 2, § 565 a § 566 ods. 2 Občianskeho zákonníka, keď posúdením náležitostí uzatvorenej zmluvy o spotrebiteľskom úvere dospel k záveru, že pokiaľ ide o tvrdenie žalobcu, že so žalovanou uzavrel dňa 6.7.2013 zmluvu o spotrebiteľskom úvere (úverový prípad 42710085440006), súd posúdením náležitostí tejto zmluvy o spotrebiteľskom úvere dospel k záveru, že medzi stranami vznikla platne zmluva o spotrebiteľskom úvere, pretože žalobca podľa ustanovenia § 2 písm. d) zákona o spotrebiteľských úveroch poskytol žalovanej spotrebiteľský úver vo výške 828,- eur. Ďalej bolo listinnými dôkazmi, a to zmluvou o spotrebiteľskom úvere preukázané, že strany sa dohodli na splácaní úveru v mesačných splátkach vo výške 52,07 eur po dobu 20 mesiacov, pričom súd z výpisu z prehľadu transakcií žalovanej mal za preukázané, že žalovaná zaplatila žalobcovi splátky celkom vo výške 260,35 eur. Súd nepriznal žalobcovi ním žiadané úroky, nakoľko podľa § 11 ods. 1 písm. a) zákona o spotrebiteľských úveroch ak zmluva o spotrebiteľskom úvere neobsahuje náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. a) až k), r) a y) a § 10 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch, považuje sa poskytnutý úver za bezúročný a bez poplatkov. Predmetná úverová zmluva neobsahuje náležitosť podľa § 9 odseku 2 zákona o spotrebiteľských úveroch, ktorá skutočnosť spôsobuje bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru a to náležitosť uvedenú v písm. k) výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, prípadné poradie, v ktorom sa budú splátky priraďovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami

spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia. Túto náležitosť obsahuje amortizačná tabuľka pripojená k zmluve o úvere 2, z ktorej vyplýva výška každej jednotlivej splátky, splatnosť jednotlivej splátky a jej členenie na istinu a úrok. Z amortizačnej tabuľky má súd preukázané, že žalobca najskôr splátku započítaval na úrok a až následne na istinu, čo vyplýva z toho, že prvá splátka 52,07 eur je členená v sume 34,25 eur na istinu a v sume 16,14 eur na úrok, pričom každou nasledujúcou splátkou sa časť určená na istinu zvyšuje a časť určená na úrok znižuje, z uvedeného vyplýva, že právny predchodca chcel mať najskôr splatený zisk z úveru vo forme úroku a až potom istinu úveru, teda peňažné prostriedky poskytnuté žalovanému. Uvedené je však v rozpore so záujmom spotrebiteľa, ktorý chce prirodzene čo najskôr splatiť istinu úveru, aby sa mu tak znížil základ pre narastanie úrokov. Z ekonomického hľadiska je zásadný rozdiel, ak sa predčasne splatí istina alebo príslušenstvo. Pri znížení istiny úveru sa znižuje aj základ pre ďalšie úročenie (odplatné i sankčné) (por. rozsudok KS v Prešove sp. zn. 6Co/34/2014). Sporná zmluvná podmienka je v rozpore aj s ust. § 54 ods. 1 v spojení s § 39 OZ (porov. Rozsudok KS v Prešove vo veci 6Co 161/2011 „Spotrebiteľia môžu právom očakávať, že zmluvné podmienky koncipované v rámci štandardnej typovej zmluvy ich nezaväzujú, pokiaľ sú nevýhodnejšie oproti právnej úprave podľa Občianskeho zákonníka (princíp právnej istoty, dôvery v objektívne právo)“. Započítavanie podľa amortizačnej tabuľky nemá oporu v zmluve o úvere 2, v bode 2.1. časti 3 tejto zmluvy je uvedené, že Cetelem splátku použije na úhradu splatných záväzkov klienta. Právny predchodca postupom, keď podľa amortizačnej tabuľky započítaval splátky žalovanej najskôr na úrok až potom na istinu konal v rozpore so záujmami žalovanej ako aj so zákonným ustanovením, konkrétne s § 566 ods. 2 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého pri čiastočnom plnení peňažného dlhu sa plnenie dlžníka započítava najprv na istinu a potom na úroky, ak dlžník neurčí inak. Vzhľadom k tomu, že právny predchodca žalobcu vopred pripravil zmluvu, ktorú označil ako „zmluva o spotrebiteľskom úvere“, mal si byť vedomý toho, že uzatváranie zmluvy o úvere so spotrebiteľom má svoje špecifiká, že zákonodarca viacerými zákonmi zabezpečil ochranu spotrebiteľa a vyvodil aj dôsledky pri nedodržaní ustanovení slúžiacich na ochranu spotrebiteľa ako strany slabšej v zmluvnom vzťahu s dodávateľom. Vzhľadom na uvedené má súd za to, že napriek členeniu splátky na istinu a úrok, obsiahnutom v amortizačnej tabuľke, uvedené členenie je v rozpore so zákonom, konkrétne s § 566 ods. 2 Občianskeho zákonníka, preto súd nemá za preukázané, že zmluva o úvere 2 obsahuje náležitosť podľa § 9 ods. 2 písm. k) zákona o spotrebiteľských úveroch, z čoho citovaný zákon v § 11 ods. 1 písm. a) vyvodzuje ten právny následok, že úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov. Zo zisteného stavu veci vyvodil súd ten právny záver, že žaloba žalobcu, pokiaľ ide o nárok zo zmluvy o úvere 2, je dôvodná iba čiastočne. Prehľadom splátok a úhrad žalovanej, predloženým žalobcom, súd zistil, že žalovaná prijala úver vo výške 828 eur. Žalovaná sa v zmluve o úvere zaviazala splácať úver v pravidelných mesačných splátkach, pričom uhradila len splátky vo výške 260,35 eur, čím porušila zmluvu o úvere 2. Právny predchodca žalobcu tak bol oprávnený v zmysle zmluvy o úvere vyhlásiť mimoriadnu splatnosť úveru a žiadať uhradiť dlžnú čiastku. Podľa oznámenia o mimoriadnej splatnosti, ktoré si žalovaná prevzala dňa 15.8.2014, sa stal úver splatný dňa 4.8.2014 v celom rozsahu, teda v sume 791,93 eur, pričom táto suma pozostáva z istiny 683,09 eur, z úrokov, poplatkov a poistného 70,14 eur a z nákladov spojených s uplatnením pohľadávky 38,70 eur. Pred vyhlásením mimoriadnej splatnosti právny predchodca žalobcu vyzval žalovanú na úhradu dlžnej sumy, pričom ju upozornil, že v prípade jej nezaplatenia má právo zosplatiť úver, touto výzvou splnil podmienky podľa § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka. Podľa prehľadu splátok a úhrad žalovanej boli žalovanej účtované náklady spojené s uplatnením pohľadávky 2 x 6,90 eur, 2 x 11,90 eur a 1 x 19,90 eur. Ako súd vyhodnotil vyššie, považuje úver za bezúročný a bezpoplatkový, čím súd dospel k záveru, že žalovaná mala úver splatiť iba finančnými prostriedkami v sume 567,65 eur, čo predstavuje rozdiel medzi poskytnutým úverom 828 eur a splátkami žalovanej 260,35 eur, preto súd zaviazal žalovanú na zaplatenie sumy 567,65 eur. Súd nepriznal žalobcovi náklady spojené s uplatnením pohľadávky vo výške 38,70 eur, nakoľko žalobca neunesol dôkazné bremeno na vynaloženie nákladov v uvedenej výške, zaslal síce súdu tabuľku položkovite uvedených nákladov spojených s uplatnením pohľadávky (č.l. 47), ide však o vysvetlenie paušálne účtovaných nákladov bez preukázania skutočne vynaložených nákladov v predmetnom úverovom vzťahu. Vychádzajúc z tvrdenia žalobcu, že jeho právny predchodca so žalovanou uzavrel dňa 16.2.2013 zmluvu o spotrebiteľskom úvere (úverový prípad 42710085440003), súd posúdením náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere dospel k záveru, že medzi stranami vznikla platne zmluva o spotrebiteľskom úvere, pretože právny predchodca žalobcu podľa ustanovenia § 2 písm. d) zákona o spotrebiteľských úveroch poskytol žalovanej spotrebiteľský úver vo výške 617,- eur. Ďalej bolo listinnými dôkazmi, a to zmluvou o spotrebiteľskom úvere preukázané, že strany sa dohodli na splácaní úveru v mesačných splátkach vo výške 60,10 eur po dobu 12 mesiacov, pričom súd z výpisu z prehľadu transakcií žalovanej mal za preukázané, že žalovaná zaplatila žalobcovi splátky celkom vo výške 710,48 eur. Súd nepriznal žalobcovi ním žiadané úroky a poplatky

za poistenie, nakoľko podľa § 11 ods. 1 písm. a) zákona o spotrebiteľských úveroch ak zmluva o spotrebiteľskom úvere neobsahuje náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. a) až k), r) a y) a § 10 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch, považuje sa poskytnutý úver za bezúročný a bez poplatkov. Predmetná úverová zmluva neobsahuje náležitosť podľa § 9 odseku 2 zákona o spotrebiteľských úveroch, ktorá skutočnosť spôsobuje bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru a to náležitosť uvedenú v písm. k) výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, prípadné poradie, v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia. Túto náležitosť obsahuje amortizačná tabuľka pripojená k zmluve o úvere 1, z ktorej vyplýva výška každej jednotlivej splátky, splatnosť jednotlivej splátky a jej členenie na istinu, úrok a poplatok za poistenie. Z amortizačnej tabuľky má súd preukázané, že žalobca najskôr splátku započítaval na úrok a až následne na istinu, čo vyplýva z toho, že prvá splátka 60,10 eur je členená v sume 46,14 eur na istinu a v sume 12,02 eur na úrok, pričom každou nasledujúcou splátkou sa časť určená na istinu zvyšuje a časť určená na úrok znižuje, z uvedeného vyplýva, že právny predchodca chcel mať najskôr splatený zisk z úveru vo forme úroku a až potom istinu úveru, teda peňažné prostriedky poskytnuté žalovanej. Uvedené je však v rozpore so záujmom spotrebiteľa, ktorý chce prirodzene čo najskôr splatiť istinu úveru, aby sa mu tak znížil základ pre narastanie úrokov. Z ekonomického hľadiska je zásadný rozdiel, ak sa predčasne splatí istina alebo príslušenstvo. Pri znížení istiny úveru sa znižuje aj základ pre ďalšie úročenie (odplatné i sankčné) (por. rozsudok KS v Prešove sp. zn. 6Co/34/2014). Sporná zmluvná podmienka je v rozpore aj s ust. § 54 ods. 1 v spojení s § 39 OZ (porov. Rozsudok KS v Prešove vo veci 6Co 161/2011 „Spotrebiteľia môžu právom očakávať, že zmluvné podmienky koncipované v rámci štandardnej typovej zmluvy ich nezaväzujú, pokiaľ sú nevýhodnejšie oproti právnej úprave podľa Občianskeho zákonníka (princíp právnej istoty, dôvery v objektívne právo)“. K právnej úprave započítavania čiastočných úhrad spotrebiteľa v občianskom práve súd cituje časť dôvodovej správy k zákonu č. 568/2007 Z.z., na základe ktorého ustanovenie § 566 ods. 2 Občianskeho zákonníka platí od 1.1.2008 v znení citovanom v bode 36: „Právna úprava však reaguje na situácie, keď priamo (najmä v spotrebiteľskej) zmluve si poskytovateľ služby (napr. poskytovateľ pôžičky) priamo vymienil, že plnenie dlžníka sa bude najprv započítavať na úroky a až potom na istinu. Takáto podmienka by mohla byť ponímaná ako neprijateľná podmienka v zmysle § 53 Občianskeho zákonníka. Pre „slabšiu“ zmluvnú stranu (ktorá nemala napr. možnosť ovplyvniť podstatu tejto podmienky) nie je jedno, či sa jej plnenie započítava najprv na (často vysoké) úroky a až potom na istinu. Zákonodarca preto považuje za významné zdôrazniť v občianskoprávných vzťahoch v právnom myslení konsenzuálne akceptovateľnú zásadu, že pri čiastočnom plnení peňažného dlhu má právo označiť časť dlhu, ktorý plní výlučne dlžník a ak tak neučiní, neprechádza toto právo na veriteľa, ale použije sa dispozitívna právna úprava tak, že plnenie dlžníka sa započíta najprv na úroky. K amortizačnej tabuľke súd poukazuje na rozhodnutie Krajského súdu v Trnave č.k. 11Co/108/2017-60 z 27.6.2018: Podľa názoru súdu zákonodarca pristúpil k prijatej právnej úprave po predchádzajúcich skúsenostiach, kedy bolo bežné, že veriteľ si započítaval splátky najprv na úroky, poplatky a rôzne sankcie a až naposledy na istinu (nebolo to v rozpore s ustanoveniami Obchodného zákonníka), čo ale spôsobovalo neprimerané zadlžovanie spotrebiteľov a narastanie ich dlhu. Pre spotrebiteľa (dlžníka) je dôležité, aby sa splátka započítala proporcionálne na všetky zložky, t.j. istinu a aj úroky a nie v prevažnej miere najprv na úroky a poplatky a až neskôr na istinu, pretože takýto spôsob započítavania splátky zvyšuje celkovú cenu plnenia. Predložená úverová zmluva zo dňa 12.11.2012 takýto konkrétny splátkový kalendár neobsahovala. Takáto informácia je významná pre spotrebiteľa, najmä pokiaľ ide o jeho možnosť zhodnotiť na základe predloženého splátkového kalendára výhodnosť poskytnutého úveru, posúdenie, či požadovaný úrok za úver je pre neho prijateľný, resp. aby spotrebiteľ bol schopný posúdiť celkovú výšku odplaty požadovanej žalobcom za poskytnutý úver. Podstatným v danom prípade je to, že pokiaľ zákon kladie dôraz na to, že zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí podľa OZ musí obsahovať aj ďalšie náležitosti - výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, prípadné poradie, v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia, musí to obsahovať samotná zmluva. Ak žalobca tvrdí, že predloží spotrebiteľovi na požiadanie amortizačnú tabuľku, niet dôvodu, aby spotrebiteľovi nepredložil tabuľku, ktorá by zrozumiteľne uvádzala prehľad splátok (v zmysle zákona) pri uzatváraní samotnej zmluvy. Rovnaký právny názor vyslovil aj NS SR v svojom rozsudku zo dňa 29.11.2017 sp. zn. 7Cdo 128/2016 a 7Sžo 61/2015 z 28.06.2016. Započítavanie podľa amortizačnej tabuľky má oporu v bode 2.1. časti 3 zmluvy o úvere 1, podľa ktorého Cetelem splátku použije na úhradu dohodnutých úrokov, poplatkov podľa ZoSÚ/ZoRSÚ, prípadne podľa aktuálneho Sadzobníka poplatkov Cetelemu zverejneného Cetelemom, vrátane čiastky určenej na úhradu poistného, pokiaľ je dlžník poistený a príslušnej časti úverovej istiny. Je zrejmé, že žalovaná podpísala zmluvu o úvere vrátane ustanovenia 2.1. časti 3, je však potrebné uviesť, že zmluva o úvere

1 je typovou formulárovou zmluvou, vopred pripravenou veriteľom, do ktorej obsahu nemohla žalovaná zasahovať, mohla vopred pripravený text zmluvy buď prijať vcelku alebo celý odmietnuť. Podpísala tak v rámci zmluvy o úvere, napísanej drobným písmom a s množstvom ustanovení, z ktorých niektoré sa jej vôbec netýkali (napríklad ustanovenia o revolvingovom úvere), aj ustanovenie o započítaní splátky najskôr na úrok a poplatky až potom na istinu, čo je v rozpore s jej záujmami ako aj so zákonným ustanovením, konkrétne s § 566 ods. 2 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého pri čiastočnom plnení peňažného dlhu sa plnenie dlžníka započítava najprv na istinu a potom na úroky, ak dlžník neurčí inak. Vzhľadom k tomu, že právny predchodca žalobcu vopred pripravil zmluvu, ktorú označil ako „zmluva o spotrebiteľskom úvere“, mal si byť vedomý toho, že uzatváranie zmluvy o úvere so spotrebiteľom má svoje špecifiká, že zákonodarca viacerými predpismi zabezpečil ochranu spotrebiteľa a vyvodil aj dôsledky pri nedodržaní ustanovení slúžiacich na ochranu spotrebiteľa ako strany slabšej v zmluvnom vzťahu s dodávateľom. Vzhľadom na uvedené má súd za to, že ustanovenie bodu 2.1 časti 3 zmluvy o úvere 1 je neplatné podľa § 39 Občianskeho zákonníka, keď členenie splátky na istinu, úrok a poplatky, obsiahnuté v amortizačnej tabuľke na základe bodu 2.1. časti 3 zmluvy o úvere 1, je v rozpore so zákonom, konkrétne s § 566 ods. 2 Občianskeho zákonníka, ako aj s § 54 ods. 1 Občianskeho zákonníka, keďže zmluvná podmienka v bode 2.1. časti 3 zmluvy o úvere 1 sa odchyľila od ustanovenia § 566 ods. 2 OZ v neprospech spotrebiteľa. Spotrebiteľ si podpisom zmluvy zhoršil svoje zmluvné postavenie tým, že podpísal zmluvu o úvere, do ktorej veriteľ vopred naformuloval ustanovenie, na základe ktorého mohol splátky žalovanej započítavať najskôr na úroky a poplatky a až potom na istinu, čo je postup bežný v obchodnom práve. Vzhľadom na uvedené súd nemá za preukázané, že zmluva o úvere 1 obsahuje náležitosť podľa § 9 ods. 2 písm. k) zákona o spotrebiteľských úveroch, čo má v zmysle § 11 ods. 1 písm. a) zákona o spotrebiteľských úveroch za následok, že úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov. Zo zisteného stavu veci vyvodil súd ten právny záver, že žaloba žalobcu, pokiaľ ide o nárok zo zmluvy o úvere 1, nie je dôvodná. Z prehľadu splátok a úhrad žalovanej, predloženého žalobcom, súd zistil, že žalovaná prijala úver vo výške 617,- eur. Žalovaná sa v zmluve o úvere zaviazala splácať úver v pravidelných mesačných splátkach, pričom uhradila splátky vo výške 710,48 eur, teda istina úveru, ktorého konečná splatnosť nastala 15.2.2014, bola splatená. Podľa prehľadu splátok a úhrad žalovanej boli žalovanej účtované náklady spojené s uplatnením pohľadávky 3 x 3,90 eur, 3 x 11,90 eur, 19,90 eur a 34,90 eur. Ako súd vyhodnotil vyššie, považuje úver za bezúročný a bezpoplatkový, čím súd dospel k záveru, že žalovaná úver splatila. Súd nepriznal žalobcovi náklady spojené s uplatnením pohľadávky vo výške 34,70 eur, nakoľko žalobca neuniesol dôkazné bremeno na vynaloženie nákladov v uvedenej výške, zaslal síce súdu tabuľku položkovite uvedených nákladov spojených s uplatnením pohľadávky (č.l. 47), ide však o vysvetlenie paušálne účtovaných nákladov bez preukázania skutočne vynaložených nákladov v predmetnom úverovom vzťahu. Žalobca si v žalobe uplatnil aj nárok na úrok 23,40% ročne zo sumy 85,02 eur od 16.3.2014 do zaplatenia a úrok 23,40% ročne zo sumy 683,09 eur od 5.8.2014 do zaplatenia. Súd žalobcovi uvedený nárok nepriznal z dôvodu, že podľa ustálenej súdnej praxe patrí žalobcovi úrok len do vyhlásenia úveru za splatný. Na podporu uvedeného súd poukazuje na rozsudok Krajského súdu v Prešove sp. zn. 6Co/190/2014 z 30.6.2015: úrok predstavuje cenu peňazí v zmysle ceny obetovanej príležitosti veriteľa, ktorý tým, že nemá istinu úveru k dispozícii, nemôže s touto nakladať a produkovať zisk. Absentujúci zisk pokrýva veriteľovi práve úrok splácaný spolu v rámci splátky úveru v režime dojednaného záväzku. Tento stav tzv. výhody splátok je obvyklý a od nepamäti justifikuje nárok dodávateľa na úroky ako cenu dočasne obetovaných peňazí, ktorých dispozície sa veriteľ zbavuje v záujme získania budúcich úžitkov v podobe kapitalizovanej odplaty získanej za celé obdobie postupného splácania úveru, a teda výhody splátok. Iný stav je však príznačný pre predčasné a mimoriadne zosplatenie úveru, kde veriteľovi vzniká nárok na jednorazové vrátenie požičanej istiny úveru, vrátane úrokov kapitalizovaných ku dňu zosplatenia úveru. V tomto prípade svojím právnym úkonom veriteľ navodzuje stav, v ktorom má právo získať okamžite späť celú sumu požičaných peňažných prostriedkov, v dôsledku čoho na jeho strane odpadá obmedzenie jeho práva na dispozíciu s istinou úveru, a tým obmedzenie obchodovania s peniazmi, ktoré už dlžník nemá právo vrátiť v režime výhody splátok. Ak teda nastal stav, kedy spotrebiteľ už nemá právny titul mať peňažné prostriedky u seba a tieto užívať, niet dôvodu ani na to, aby veriteľ inkasoval úroky, ktoré by mu patrili výhradne za stavu oprávnenej držby prostriedkov spotrebiteľom. V opačnom prípade by bol založený krajne nespravodlivý a ústavne nekomformný stav, kde spotrebiteľ by bol vystavený všetkým sankčným mechanizmami vynútenia povinnosti a plnenia a veriteľ by naďalej pohodlne inkasoval úroky zo sumy, ktorú by mu spotrebiteľ na výzvu nevrátil. De facto by išlo o právny stav, podľa ktorého by sa popreli účinky veriteľom vyvolanej zmeny obsahu záväzku a veriteľ by úroky inkasoval ako keby k zmene záväzku nedošlo, zatiaľ čo však spotrebiteľovi by neboli garantované nijaké práva, ktoré mu plynuli zo zmluvy pred veriteľom vyvolanou zmenou záväzku. Súd takýto stav v žiadnom prípade nemôže

prípustiť, lebo by toleroval založenie hrubej nadvlády dodávateľa voči spotrebiteľovi, a to navyše za stavu, že veriteľ si môže nárokovať a môže sa domôcť jednorazového vrátenia peňažných prostriedkov z majetku spotrebiteľa a nemusí trpieť nijaké obmedzenia užívania svojho majetku podľa uzavretej zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Keďže jednorazovým zosplatením vzniká spotrebiteľovi povinnosť jednorazovo vrátiť sumu požičaného úveru, navýšenú o kapitalizované úroky ku dňu zosplatenia a počnúc prvým dňom omeškania spotrebiteľa ide o protiprávny stav založený sankčným jednostranným predčasným zosplatením úveru. S protiprávnym stavom sa prirodzene spájajú výhradne sankcie, keďže spotrebiteľ je v omeškaní s vrátením uvedenej sumy. Naopak s protiprávnym stavom sa nikdy nebudú spájať odplatné plnenia, ktoré sa spájajú len so stavom lege artis, a teda stavom oprávneného držania peňažných prostriedkov podľa podmienok spotrebiteľskej zmluvy. Nakoľko mal súd preukázané, že žalovaná sa dostala do omeškania, keď po zosplatení úveru zo zmluvy o úvere 2 neuhradila žiadnu sumu, preto priznal žalobcovi aj úrok z omeškania z priznaného nároku zo zmluvy o úvere 2 podľa § 517 Občianskeho zákonníka a nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z. z. vo výške 5,15% ročne zo sumy 567,79 eur od 5.8.2014 do zaplataenia, t.j. odo dňa nasledujúceho po uplynutí lehoty na plnenie v oznámení o mimoriadnej splatnosti úveru, nakoľko má súd za preukázané, že týmto dňom sa žalovaný dostal do omeškania so zaplatením zosplateného úveru 2 a bol povinný ho zaplatiť. Vo zvyšnej časti súd žalobu zamietol. Súd rozhodol o trovách konania s použitím ustanovenia § 255 C.s.p., pričom súd žalobcovi, ktorý bol v konaní úspešnejší, priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 24,08% (úspech žalobcu 62,04% v priznanej sume 567,65 eur, úspech žalovanej 37,96% v nepriznanej sume 347,27 eur).

3. Proti rozsudku súdu prvej inštancie v časti zamietnutia žaloby vo zvyšku a v závislom výroku o nároku na náhradu trov konania podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca, ktorý navrhol rozsudok v napadnutých častiach zrušiť a vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie. Odvolanie odôvodnil tým, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a napadnuté rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Poukázal na skutočnosť, že v úverovej zmluve zo dňa 16.02.2013 sa nachádza údaj o výške, počte a termíne splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, keď v bode 1.1. časti 1 úverovej zmluvy je uvedená výška splátky 60,10 eur, počet splátok 12 a termín splatnosti k 15. dňu v mesiaci. V úverovej zmluve zo dňa 06.07.2013 sa nachádza údaj o výške, počte a termíne splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, keď v bode 1.1. časti 1 úverovej zmluvy je uvedená výška splátky 52,07 eur, počet splátok 20 a termín splatnosti k 15. dňu v mesiaci. Obe zmluvy teda obsahovali náležitosť podľa § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov. Podľa bodov 2.1. časti 3 úverovej zmluvy sa žalovaný zaviazal riadne a včas splácať poskytnutý úver, a to formou dohodnutých pravidelných mesačných splátok, ak sa s Cetelemom nedohodol inak. Cetelem splátku použije na úhradu splatných záväzkov klienta. Pri výpočte úrokov z úveru vychádza Cetelem z roku s 365 dňami a zo skutočného počtu dní. Žalobca v súlade s vyššie uvedenými zmluvnými ustanoveniami započítal platby žalovanej na úhradu dlžného poistenia, na úhradu dlžných úrokov a napokon na úhradu príslušnej časti úverovej istiny. Poukázal na rozsudok Súdneho dvora vo veci C-42/15 zo dňa 09.11.2016, ako aj na uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3 Cdo 146/2017 zo dňa 22.02.2018. Vzhľadom na uvedené bol toho názoru, že z výkladu Súdneho dvora k Smernici 2008/48/ES, ako aj rozhodnutia najvyššieho súdu nevyplýva povinnosť, že by zmluva o úvere mala obsahovať presné rozčlenenie vnútornej skladby jednotlivých splátok na časť istiny, úrokov a poplatkov. Uzatvorené zmluvy obsahovali všetky zákonom požadované náležitosti uvedené v ust. § 9 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z.z. v znení účinnom v čase jej uzatvorenia.

4. Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 34 CSP) po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 ods. 1 CSP), oprávnenou osobou (§ 359 CSP), proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné (§ 355 ods. 1 CSP), po skonštatovaní, že odvolanie obsahuje zákonom stanovené náležitosti (§ 363 CSP), preskúmal napadnutý rozsudok v medziach daných rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 379 a § 380 CSP) postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario) a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu je dôvodné.

5. Predmetom konania vedeného na súde prvej inštancie pod sp. zn. 3C/175/2015 bolo zaplataenie sumy 914,92 eur s príslušenstvom. Rozsudkom napadnutým odvolaním súd prvej inštancie žalovanej uložil zaplatiť žalobcovi sumu 567,65 eur s 5,15% úrokom z omeškania ročne od 05.08.2014 do zaplataenia, do troch dní od právoplatnosti rozsudku a vo zvyšku žalobu zamietol. O nároku na náhradu trov konania rozhodol tak, že žalobcovi priznal voči žalovanej nárok na náhradu trov konania v rozsahu 24,08%.

6. Predmetom odvolacieho konania je preskúmanie správnosti postupu a rozsudku súdu prvej inštancie v časti zamietnutia žaloby vo zvyšku a v závislom výroku o nároku na náhradu trov konania.

7. Predmetom prieskumu odvolacieho súdu s poukazom na uplatnenú odvolaciu argumentáciu žalobcu bolo posúdiť, či súd dospel k správne právnemu záveru, keď pri aplikácii ust. § 9 ods. 2 písm. k) v spojení s § 11 ods. 1 písm. a) zákona č. 129/2010 Z.z. ustálil, že predmetný úver je pre chýbajúce obligatórne náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere potrebné považovať za bezúročný a bez poplatkov, z ktorého dôvodu je potrebné žalobu v tejto časti zamietnuť.

8. Odvolací súd v tejto súvislosti poukazuje na ustálenú rozhodovaciu prax Najvyššieho súdu SR, ktorý sa nastolenou otázkou opakovane zaoberal (rozhodnutia NS SR sp. zn. 3Cdo/146/2017 zo dňa 22.02.2018, sp. zn. 3Cdo/56/2018 zo dňa 17.04.2018, sp. zn. 4Cdo/211/2017 zo dňa 23.04.2018, sp. zn. 4Cdo/187/2017 zo dňa 23.04.2018 a pod.), pričom odvolací súd v podrobnostiach odkazuje na podrobné dôvody obsiahnuté v týchto rozhodnutiach.

9. Podľa čl. 10 ods. 2 písm. h) Smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES zo dňa 23.4.2008 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení Smernice Rady 87/102/EHS (ďalej len „Smernica“), zmluva o úvere zrozumiteľne a stručne uvádza výšku, počet a frekvenciu splátok spotrebiteľa a prípadne poradie, v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami úveru na účely splatenia.

10. Podľa čl. 10 ods. 2 písm. i) Smernice, zmluva o úvere zrozumiteľne a stručne uvádza v prípade amortizácie istiny na základe zmluvy o úvere s dobou určitou právo spotrebiteľa vyžiadať si výpis z účtu vo forme amortizačnej tabuľky, a to bezplatne a kedykoľvek počas celej dĺžky trvania zmluvy o úvere. V tomto ustanovení Smernice vysvetľuje, že amortizačná tabuľka uvádza splátky, ktoré sa majú zaplatiť a lehoty a podmienky ich úhrady; amortizačná tabuľka obsahuje rozpis každej splátky s uvedením amortizácie istiny, úrokov vypočítaných na základe úrokovej sadzby úveru a prípadne i dodatočné náklady; ak úroková sadzba nie je fixná alebo sa dodatočné náklady podľa zmluvy o úvere môžu zmeniť, amortizačná tabuľka zrozumiteľne a stručne uvádza, že údaje v nej uvedené budú platné len do najbližšej zmeny úrokovej sadzby úveru alebo dodatočných nákladov v súlade so zmluvou o úvere. Článok 10 ods. 3 Smernice k tomu dodáva, že v prípade uplatnenia článku 10 ods. 2 písm. i) Smernice veriteľ sprístupní pre spotrebiteľa výpis z účtu vo forme amortizačnej tabuľky, a to bezplatne a kedykoľvek počas celej dĺžky trvania zmluvy o úvere.

11. Európsky súdny dvor v rozsudku z 09.11.2016 vo veci C-42/15 Home Credit Slovakia, a. s., proti Kláre Bíróovej konštatoval, že: čl. 10 ods. 2 písm. h) Smernice sa má vykladať v tom zmysle, že nie je nevyhnutné, aby zmluva o úvere uvádzala splatnosť každej zo splátok spotrebiteľa odkazom na konkrétny dátum, pokiaľ podmienky tejto zmluvy umožňujú spotrebiteľovi bez ťažkostí a s istotou identifikovať dátumy týchto splátok (bod 50 rozsudku), čl. 10 ods. 2 písm. h) stanovuje, že zmluva o úvere musí uvádzať iba výšku, počet a frekvenciu splátok spotrebiteľa a prípadné poradie, v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami úveru na účely splatenia (bod 52 rozsudku), z čl. 10 ods. 2 písm. i) Smernice a čl. 10 ods. 3 Smernice vyplýva, že iba na žiadosť spotrebiteľa je veriteľ povinný bezplatne a kedykoľvek počas doby trvania zmluvy odovzdať mu výpis vo forme amortizačnej tabuľky (bod 53 rozsudku), pričom Smernica nestanovuje povinnosť zahrnúť do zmluvy o úvere takýto výpis vo forme amortizačnej tabuľky, pokiaľ ide o zmluva patriace do pôsobnosti Smernice, členské štáty by nemali ukladať zmluvným stranám povinnosti, ktoré táto Smernica neupravuje, ak táto Smernica obsahuje harmonizované ustanovenia v oblasti, do ktorej patria tieto povinnosti (bod 55 rozsudku), čl. 10 ods. 2 písm. h) a i) Smernice sa má vykladať v tom zmysle, že zmluva o úvere na dobu určitú stanovujúca amortizáciu istiny po sebe nasledujúcimi splátkami, nemusí vo forme amortizačnej tabuľky spresňovať, aká časť každej splátky bude započítaná na vrátenie tejto istiny. Tieto ustanovenia v spojení s čl. 22 ods. 1 Smernice bránia tomu, aby členský štát stanovil takúto povinnosť vo svojej vnútroštátnej právnej úprave (bod 59 rozsudku).

12. Právny poriadok Slovenskej republiky považuje zmluvu o spotrebiteľskom úvere za právny úkon, ktorým sa veriteľ (dodávateľ) zaväzuje poskytnúť dlžníkovi (spotrebiteľovi) peňažné prostriedky v jeho prospech do určitej sumy a dlžník sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a zaplatiť úroky.

13. Podľa § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z.z., zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí podľa Občianskeho zákonníka musí obsahovať výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, prípadné poradie, v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia. V zmysle § 11 ods. 1 písm. b) zákona č. 129/2010 Z.z., poskytnutý spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov, ak zmluva o spotrebiteľskom úvere neobsahuje náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. a) až k).

14. V úvode všeobecnej časti Dôvodovej správy k zákonu č. 129/2010 Z.z. sa uvádza, že predložený návrh zákona je svojim obsahom úplnou transpozíciou Smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES z 23.04.2008 o zmluvách o spotrebiteľských úveroch a o zrušení Smernice Rady 87/102/EHS do slovenského právneho poriadku. Uplatňovaním tejto novej úpravy bude slovenský úverový trh zosúladený v rámci vnútorného trhu Spoločenstva. V závere všeobecnej časti Dôvodovej správy sa konštatuje, že predkladaným zákonom je Smernica transponovaná do slovenského právneho poriadku v plnom rozsahu.

15. V Dôvodovej správe k § 9 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z.z. sa zdôrazňuje zásadný význam ochrany spotrebiteľa v zmluvných vzťahoch, ktorý má mať dostatočné množstvo informácií o podmienkach úveru, nákladoch a záväzkoch, ktoré z neho vyplývajú. Zmluva o spotrebiteľskom úvere musí uvádzať celkovú výšku, menu spotrebiteľského úveru a podmienky upravujúce jeho čerpanie (v zmluve musí byť zrozumiteľne uvedené, aká je celková výška a mena poskytnutého spotrebiteľského úveru, prípadne strop, do ktorého spotrebiteľ môže opakovane čerpať finančné prostriedky). Zmluva o spotrebiteľskom úvere musí upravovať výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov (spotrebiteľ musí byť zrozumiteľne informovaný, v akých termínoch, resp. kedy, v akej výške a ako dlho je povinný plniť si povinnosti - splácať istinu, úroky a iné poplatky - vyplývajúce mu zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere).

16. Smernica ako špecifický prameň práva EÚ vyžaduje od členských štátov, aby dosiahli cieľ sledovaný Smernicou prijatím transpozíčných opatrení vo svojom právnom poriadku. Členský štát musí transpozíciu Smernice uskutočniť spôsobom plne zodpovedajúcim potrebám jasnosti a určitosti. Na tento účel musia byť ustanovenia Smernice vykonané tak, aby bola ich záväznosť nespochybniteľná a aby sa zachovala ich konkrétnosť, presnosť a jasnosť. Nakoľko v sporoch medzi jednotlivcami je priamy účinok Smernice v zásade vylúčený, vnútroštátne sudy musia skúmať, či môžu normu práva EÚ transponovanú určitým zákonom vykladať eurokonformne. Tento nepriamy účinok Smernice nie je absolútny - eurokonformný výklad zákon nemôže nahradiť výslovné znenie zákona, v opačnom prípade by išlo o výklad contra lege. To však nič nemení na tom, že zásada konformného výkladu vyžaduje, aby sa sudy pri interpretácii vnútroštátneho práva usilovali dospieť k riešeniu, ktoré je v súlade s účelom sledovaným Smernicou a zaručuje jej úplnú účinnosť (rozsudok ESD C-212/07).

17. Rozsudok ESD C-42/15 konštatoval, že Smernica bráni členským štátom, aby vo svojej vnútroštátnej právnej úprave stanovili povinnosť zahrnúť do zmluvy o úvere iné náležitosti, než sú tie, ktoré vymenúva článok 10 ods. 2 Smernice. Aj so zreteľom na to sa v praxi všeobecných súdov SR vyskytujú pochybnosti o tom, či textu „zmluva o úvere zrozumiteľne a stručne uvádza výšku, počet a frekvenciu splátok spotrebiteľa a prípadne poradie, v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami úveru na účely splatenia“ (čl. 10 ods. 2 písm. h) Smernice) obsahovo zodpovedá textu „zmluva o spotrebiteľskom úvere...musí obsahovať výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, prípadne poradie, v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia“. Ako už bolo uvedené, úmyslom zákonodarcu, ktorý zreteľne vyjadril aj v úvodnej časti Dôvodovej správy k zákonu č. 129/2010 Z.z., bolo transponovať Smernicu v celom rozsahu. Záverom zákonodarcu teda bezpochyby nebolo, aby novo prijímané ustanovenie § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z.z. bolo v rozpore s čl. 10 ods. 2 Smernice. To je skutočnosť, na ktorú musí vziať zreteľ vnútroštátny súd pri aplikácii tohto ustanovenia.

18. Eurokonformným výkladom predmetného ustanovenia zákona č. 129/2010 Z.z., ktorý je v danom prípade nielen možný, ale aj potrebný, je potrebné dospieť k záveru, že v zmluvách uzatváraných podľa zákona č. 129/2010 Z.z. nemožno od dodávateľov žiadať, aby v nich uvádzali presný rozpis plánovanej amortizácie dlhu, teda rozpis splátok po častiach (samostatne vo väzbe na istinu, úrok a poplatky). Pokiaľ ust. § 9 ods. 2 písm. k) uvádza pojmy „výška“, alebo „počet“, či „termíny splátok istiny, úrokov a iných

poplatkov“, je za použitia eurokonformného výkladu potrebné dospieť k záveru, že toto ustanovenie len spresňuje, čo splátka úveru zahrňuje. Z Dôvodovej správy k zákonu č. 129/2010 Z.z. v žiadnom prípade nevyplýva, že by zámerom zákonodarcu bolo, aby toto ustanovenie sprísnilo požiadavku zakotvenú v Smernici, teda to, aby zmluva o úvere upravovala výšku, počet a termíny splátok ako súboru, ktorý zahŕňa istinu, úroky a aj iné poplatky. Podľa presvedčenia odvolacieho súdu zohľadňujúceho aj účel zákona, ktorý je vyjadrený v Dôvodovej správe, ust. § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z.z. neupravuje požiadavku odlišnú od toho, ako ju vymedzuje čl. 10 ods. 2 písm. h) Smernice.

19. Zákonom č. 279/2017 Z.z., ktorým sa mení a dopĺňa zákon č. 483/2001 Z.z. o bankách a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov a ktorým sa mení a dopĺňajú niektoré zákony, došlo k zmene ust. § 9 ods. 2 písm. i) zákona č. 129/2010 Z.z. v tom zmysle, že sa v ňom s účinnosťou od 01.05.2018 slová „a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov“ nahrádzajú slovami „frekvencia splátok“. V Dôvodovej správe k tomuto zákonu sa uvádza, že vypustenie náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere bolo nevyhnutné so zreteľom na závery vyjadrené v citovanom rozsudku Súdneho dvora. Od uvedeného dňa sa teda legislatívne pregnantnejším vyjadrením odstráni možnosť rôzneho výkladu predmetného ustanovenia, ktorú bolo možné preklenúť už podľa doterajšej právnej úpravy jeho eurokonformným výkladom.

20. S poukazom na vyššie uvedené právne a teoretické východiská, s odkazom na aktuálnu judikatúru, podľa názoru odvolacieho súdu potom predmetná úverová zmluva obsahuje obligatórnu náležitosť v zmysle § 9 ods. 2 písm. k) zákona o spotrebiteľských úveroch, teda výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov a záver súdu prvej inštancie o tom, že predmetný úver sa považuje v dôsledku absencie tohto údajá za bezúročný a bez poplatkov podľa § 11 ods. 1 písm. a) cit. zákona, nie je opodstatnený a dôvodný.

21. V dôsledku nesprávneho právneho posúdenia sa potom súd prvej inštancie nezaoberal právnou a vecnou dôvodnosťou žalobcom uplatňovaných úrokov a poplatkov zo spotrebiteľskej zmluvy, a neposkytol tak žalovanému - spotrebiteľovi ex offio súdnu ochranu jeho práv a v tomto smere nevykonal ani potrebné dokazovanie nevyhnutné pre rozhodnutie veci.

22. Vzhľadom na uvedené bolo potom nevyhnutným, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej zamietajúcej časti, ako i v závislom výroku o nároku na náhradu trov konania s použitím ust. § 389 ods. 1 písm. c) CSP zrušil, keď súd prvej inštancie v dôsledku nesprávneho právneho posúdenia veci nevykonal navrhované (v danom prípade nevyhnutné) dôkazy, pričom vzhľadom na rozsah potrebného dokazovania nie je účelné doplniť dokazovanie pred odvolacím súdom a podľa § 391 ods. 1 CSP v zrušenom rozsahu vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

23. Povinnosťou súdu prvej inštancie v ďalšom konaní bude opätovne vec preskúmať, zaoberať sa vecnou a právnou správnosťou a dôvodnosťou žalobcom uplatnených nárokov na úroky a poplatky, za tým účelom v súlade s ust. § 295 CSP doplniť dokazovanie, jeho výsledky komplexne vyhodnotiť a posúdiť podľa príslušných hmotnoprávných ustanovení a následne vo veci opätovne rozhodnúť a svoje rozhodnutie odôvodniť v súlade s ust. § 220 ods. 2 CSP. V novom rozhodnutí súd prvej inštancie rozhodne i o nároku na náhradu trov konania, vrátane odvolacieho konania (§ 396 ods. 1 a 3 CSP).

24. Senát krajského súdu uvedené rozhodnutie prijal pomerom hlasov 3:0, teda jednohlasne.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).
Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo

f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je podľa § 421 CSP prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,

b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo

c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvom pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1).

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prevej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 CSP).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 CSP).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 CSP).